

වල් අලි සහ වන අලි (වන + අලි = වනාලි)

කලක සිට වෙලිවිසේ (රජවර්ගිනියේ) ලංකාවේ වනාලීන් ගැන කියනු ඇතැයි ඇත්තේ.

වල් + අලි සමාස වූ විට වල්ලලි කියාත් වන + අලි සමාස වූ විට වනාලි කියාත් කිව යුතුය. පදයක මැදට ඉදිදි ස්ථර නොකියවේ. දෙ ඇල - ඇල වේ. ඒ අනුව ජා + ඇල ම ජල කියාත් වේලි + අනන් ව වෙලියන් කියාත්, බට + අන ම බටාන කියාත් කිව යුතුය. දෙති - අන්ත - කන්ධය පද තුන තනි පදයක් වීමේ දී "දෙතින්කන්ධය" වේ.

වල් අලි ම වන අලි වී ඇත. වල් යන වචනයේ වල් කමක් ඇතැයි සිතන නිසා වන අලි, සදා ගන්නා සේ පෙනේ. එය නොදැස. ගැබ්බේ "උද්ගෝභත" ඇති විය හැකිය. පෙළපාලි යෑම ද සිදුවිය හැකිය. වල් හරස්, වල් උෂරා, වල් බලේලු, වල් බල්ලෝ එහි පෙරමුණ ගනු ඇත. ඇස් අපට "වන" හුසුසු ද?

වල් හරස්, (සියලු) හරස්, රට හරස් වියහර ගැන හිතන්න. වල් බලේලු, බලේලු, රට බලේලු ද රේරේමක් ඇති ව යොදා ඇත.

රට ලුහු, රට ලුහු, රට කපු, රට ඉඳි, රට නුහු, (රට) අලු යන්න නාවේ අර්තාපල් යන පුරුකුණිසි / ලේදේසි වචනය නිසාය.) ගැන ද සිතන්න.

සත්තු වන්න සහ දිරිය මව (මිනිසුන්)

ඇතැතු ගාලක්, එළුවෝ ගාලක්, කුකුල්ලු කුඩුවක්, උෂරා කොටුවක්, අස්සු ගලක් (අස්සල), කුරුල්ලෝ කුඩුවක් ගැන නොකියන අපි "සත්තු වන්නක්" ගැන කියමු. එය දැන් "බුන්තියට සිත්ත" වී ඇත. බෝසත් සිරිත, ලෝ සත් දහම, සත් වන යන සත්/නිවැරදි වනර ගැන දන්නා අප "සත් (තු) වන්න/උයන නොගන්නේ ඇයි? සිය බස ගැන හසරත් නොදන්නා එකකු වේ වචනයක් හාසය වීදු පු සතුන් මෙන් අනුගමනය කරන්නේ ඇයි? " හුසුමත් සු" නමින් වෙස්මන් මෝරස් විසාන ලියු පොත සියලුම පෙරලා ඇත්තේ "මනු සත් උයන" නමිනි. එය "මනුසත්තයන්" යනුවෙන් තනි වචනයක් සේ සමාස කල හැකිය. ඒ අනුව "සත් + උයන" යන දෙපදය එකතු කොට "සත්තයන්" යන තනි පදය සදා ගත හැකිය. නුහුවන ගොපල්ලක නිසා හෙලකින් පහලට වැටුනු ..... රැකුම මෙන් අපි ද ඒ වචනය, විසඳා කරමු.

"දිරිය මහ සහ ඇගේ දරුවෝ" යන කෘතිය ගැන මඛ අසා ඇත. දිරිමත් මව ..... යනුවෙන් ලිවිය යුතු එය "දිරිය මව" වූ විට එහි ඇතුළත තිවුරු (නිල) වෙනස් සිතා එසේ කලා ද? රේ මව, ගුණ මව, ගුණ මව, දුන මව යන වචන වැරදි බව මඛ දකිති.

රේ මව, ගුණ මව, යසන මව, දුන මව මව, නිවැරදි නම් "දිරි මව හෝ දිරිය මව" වැරදි බව මඛට තේරුම් ගත හැකිය.

හසුරු මව, තරුණ/මහලු මව, සුලු මව යන තැන්වලදී මත්, වත්, බර, පත් එකතු නොවේ.

ඒ වචනය නිර්මාණය කල කෙනාටත්, ඒ වචනය විසඳා කරන කෙනාටත් "සත්තු වන්න" ගැන කියා ඇති කතාව වලංගු වේ. අට මහ ස්ථානය (අටමස්ථානය) දල ආ මන්දිරය, පොම්ප ආහාරය (පොම්පහාරය), යන වචන වනරට පැමිණ ඇති සැටි බලන්න.

මහින්ද වින්තනය සහ (මෙහි) මයන්ර වින්තනය

පාක්කියකටත්, හැදෑරීමටත් මිහිරි වුවත් අපාක්කියකටත් මදාසන මත දරන්නන්ටත් මිහිරි නොවූ වචනයක් වූ "මහින්ද වින්තනය - මහින්දේදිය විද්යාහාර" යන වචන නාසාපනය බව ඒ වචනට ඇබ්බැහි වුවහොත් නොපෙනේ ඇයි? සිල්වා/පෙර්වා වැසිකිලිය අපට අමුතුය. බුද්ද වින්තනය, ජේසු වින්තනය, මාක්ස් වින්තනය, ඩාවින් වින්තනය ගැන අප අසා ගැන. මහින්ද මහතා ජනපතිකම වුවත් ඔහුගේ ගෝලයෝ ඔහු "නරපතියකු" කලහ. මහින්ද මහතාට ද "නරපතිය" කම ඉහට ගැසූ බව පෙනේ. මෙහිදී අතර සිටියත් සිතිකටයුතු කෙනකුගේ නම සිහි වීම පිණිස ඒ නම යොදා ගැනීම කල යුතු යැයි සිතමි. රටට අයිති පොදු කටයුත්තක් සඳහා පිවිත් ව සිටින කෙනකුගේ නම යැදීම නොමනා කමකි. මහින්ද මහතා "මහින්ද වින්තනයක්" ගැන කියන විටත් ගෝල බාලයන් "මහින්ද වින්තනයක්" ගැන කියන විටත් මට හිරි කිතියක් දැනුනි. මහින්ද මහතා කිවයුත්තේ "මේ දැක්ම" ක් ගැනක. උනට සුදුසු ලෙස පිලිගත් බව, පිලිගා ඇති විමට හේතු වන බව හෙළි වූ විට "මහින්දාගරයට" විපතකට හේතු වේ.

මයන්රය යනු කුමක් දැයි අපි දකිමු. මයන්රරත්න ලා ද අපේ රටේ සිටිති. මයන්ර යුගය, මයන්ර වින්තනය, මයන්ර දර්ශනය යන වචනවල තේරුමක් ඇත.

එය කෙනකුගේ නමට ආදා නිසිය හැකිය. ඒ වූ නිසා එය ඔහුගේ නොවේ.

මහින්ද, මහින්ද, මිනිද සමාන අරුත් දෙන වචන වේ. මනා + ඉන්ද, මනා + ඉන්ද, මන + ඉද යන විද්යට එය විසන්දි කල හැකිය.

බුද්ද දර්ශනයට, ඩාවින් වාදයටත්, මාක්ස් වාදයටත් වින්තනය යන වචනය යෙදිය හැකිය.

තම නම තමාට ලොකුය. එය රටට ලොකුවන්නේ ලොකු කමක් ඇති නම් පමණි. තමා තම නම රටට ලොකු කරන්නට යෑම - කමකි.

ශිෂ්ට ලෝකය හා දඬුවම

දුක්ඛ + කම්ම - දඬුකම වී දඬුවම හැඳී ඇත. එහි තේරුම පොල්ලෙන් ගැසීම, පොළු පහර දීමයි. මරණ දඬුවම යනු මැරෙන තෙක් පොළුපහර දීම දැයි නොදනිමි. ශිෂ්ට ලෝකය පැරණි දඬුවම කුම අනුමත නොකරයි. දඬුවම යන තේරුම ඇති වෙලා වචනයක් ගැන මට හිතවීමට ගැත. ඩේන් හේන් යන්න කුම හේතු හදි තුනියම් ගැන කියන විට රාවන රජුගේ නමද කියවෙන බව අසා ඇත්තේ. එහෙත් පැරණි දඬුවම කුම අපි පිලිකල් කරමු.

සතුන්ට දඬුවම කරන රටක් ඇද්දැයි නොදනිමි. නොරා යෑ බල්ලා හෝ බලලෝ බැද දමා කන්නට නොදී දඬුවම කල මිනිසකු ගැන අසා ඇත්තේ.

අන් කෙනකුගේ නිදහස, පිරිනවීමේ අයිතිය අහිමි

කිරිමට කෙනකුට නොහැක. එහි බරපතල කම හිතිය යුත්තේ, කෙනකුට විදීමට සිදුවූ "ගහට" අනුවය. අපි සියලු බල්ලු සියලු රිද්මා මරා දමන්නේ ඇයි? උගේ පිරිනවීම අපට විපතක් නොවේ. අපට විපතක්, අනතුරක් සිදුවිය හැකි. අනුන්ට තමා නිසා වන විපත නොගතන මිනිසා තව දුරටත් පිටත් විය යුතු ද? ජනේ සැවිසාන කුමක් කිවත්, ආගමික නාසාකරණ කුමක් කිවත් සෑමකම මිනිසාට බියගන් සැකෙන් තොරව පිටත් වීමට තබිය යුතු වටපිටාව නිර්මාණය කිරීම රටක රජයක වන කිමය.

ඵලලා මෙරිමට තරම් වන වැරදි කලවුත් ඵලලා මෙරිම කල යුතුය. එසේ නොවන වැරදි කලවුත් වැරදිත් මුදා ගැනීමේ උපක්‍රමයක් වශයෙන් "කස පහර" දීම අනුමත කල යුතුය. වසරක් තුළ ඒ වරද කලනොත් දඬුවම දෙලොක කල යුතුය. එයින් වැරදි නොවුවහොත් ඔහු "සියලු බල්ලු" මෙන් සැලකිය යුතුය. සියලු බල්ලාට අත්වන ඉරන්ම ඔහුට ද අත්විය යුතුය.

30 වන සිවෙත්

තව දුරටත් ඕස්ට්‍රේලියානු යනාර්ථය තුළ නැතැයි තේන් ගිලෙන වචන සිය පණි ආරක්ෂා කරගන්නා අයුරු පෙන්වන මහරම් කටයක් කියවා බලමු.

උද්යන කවිය

නැගෙන දුම් රැඳී කවියකි අළු බිඳින අනෙලි නළුවකි හා දුලු සදිසි දෙනොලෙකි අනන්තය පහුරු ගානා දිලියෙන බලල් ඇස් සගලකි...

යන්නමට තැවරව සුවඳකි දෙති මලක සේ දුරට රිදුමකි සුරන්ගන් අන රැඳුණ නොගැසකි එය සොරා ගෙන දිලෙන කොපුලකි...

පොරොත්තු දුම්මරකි තනිව ම විඳින ගියකි දුරින් රාව දෙන මතුරු කට හඬ ගොන්නකි හැරවත් නොබලනා දුබබිබර ඉරි රටකි...

ඇතිපිල්ලෙමත් ගැසූ ගියකි දවා හළ කරන සුරන් හිනි දුල්ලෙකි කොටට හැඳි ගවුම නම් සකි බනින හිරු රැස් වගේ සරාගික හෙළි කුඩු පහරකි...

වයරය දෙසවනින් පන්නා මරවා බලන බලල්ලෙකි...

කන් දෙකත් මදක් රතු වී තේ දොර අහු දරුන් සිහිවී දෙනෝදාපක් අතර

ඇසිල්ලේ හිවත් දුටුවෙකි...

මේ නිර්මාණය පසුබිම් වන්නේ එක්තරා උද්යනක නිරාසමේ ඕස්ට්‍රේලියානු උද්යන අරමුණ අයුරකි. එය එක්තරා උද්යනකැයි කිව ද වඩිය ලෙස සිදුවන්නක් බවට ඉහතින පළ වෙයි. ඔහුට පෙනෙනුයේ ඕස්ට්‍රේලියානු සුදු කතුන් ය. මවුනගේ දෙනොල් හා දුලු වැනිය. මවුනගේ බලල් ඇස් අනන්තය පහුරු ගානු මතුට පෙනේ. විලවුන් සුවඳ පමණට ය. මුහුණේ ඇති කෘතීම තැවරවිම පවා සුරන්ගන් අන රැඳුණ පැහැයන් සොරා ගෙන අතුල්ලා ගත් වනමය. තවත් අයෙක් දුම්මරය එනතුරු වැරදි කන්වල මබා සැවින ගුවණායේ යෙදෙන ඉරි රේ පිලිම ය. එකියත් හැරවත් නොබලති. ලංකාවේ කොල්ලෙක් උපරුටට ජනේයට හැඳ පැසැඳ සිටිය ද උන් නොබලති. එවිට මේ කවියා දෙස සාප්පු නොබලන්නේ කවියා සිය ඇස් යොමා සිටින අන්දම දකින උනන් ඇසිපියන් යටත් දකිනා හෙයිනි. බුන්ති හිරු රැස් මෙන් සරාගික හෙළි කුඩු පහර සේ සංසාදනාත්මක සිතුවිල්ලේ කවියා හිමිගත් වන්නේ කෙල්ලන්ගේ කොට ඇඳුමින් නිරාවරණය වූ දෙකකුල් දෙස අනුරාගය වඩවමිනි. මේ අවස්ථාව කදිමට විචිත් කර ඇත්තේ කවියා කොතරම් නිර්මාණයට අවංකදැයි පසක් කරමිනි. එම සුදු ඉරි රුව වයරය දෙසවනින් පන්නා මරවා බලලු අයුර එනකින්ම සිත්තම් වී ඇත්තේ එබඳිවයි.

කවියෙකු සල්ලාලෙයෙකු වීමේ වරදක් නැත. මේ විබේන පීච්ගේ කම්කොටුව මැද්දෙකි යුවතියකගේ නිරාවරණය වූ පා යුග කොතරම් සකිප සම්ප මනස්කාන්ත චිත්ත ප්‍රමෝදයකින් හිත කිරී ගස්සහව ද? එනමුත් කවියා එනකින් නොනවතී. මහු ඉන්පසු සිය සුනහමුවත් සිහිට හිරි වනම නිවන් දකින්නේ මේ තාක්ෂණයක උපන් සර්ධාසම්පන්න සිතුවිලි දාමයේ අනුනයිනි. මේ කොතරම් පරිපූර්ණ ලාංකිය - ඕස්ට්‍රේලියානු දර්ශන ලෝක සටනට පිලිපත් කවියෙකුගේ ආත්මලාපයක් ද? සුදු කකුල් දැකුමින් හිවත්

දකින්නේ යැ කියන්නේ ම ලාංකිය සමාජයක් ලෙස ඉරිතලා ගිය මොඩි බුදු සපුනෙන් පුද්ගල විමුක්තිය කල් දමා තව තවත් සාහිත්‍යාංග නිමවමින් සිටිනවා යැයි ප්‍රකාශ කිරීමක් නොවේ ද? මේ නිරාස කනට ගසන්නේ අතින් නොව කවියකිනි.

නිරාසමේ කවිවල තව තවත් හමු වන විකඳු වන නොයෙකුත් දේ බොහෝ ඇත. ඒවා වෙන් වෙන්ව ගෙන විමසීමට මේ අවස්ථාව නොවේ. ඔහුගේ නිර්මාණා සමූහයේ විවිධාකාර ආශ්‍රිත මෙන්ම නූතෝලිය පැරිමිම් ආවරණය වී ඇත්තේ මන්දැයි විමසීම ද අත්යම්වයක කාරණයක් වුවද කල් තැබීමට සිදු වේ. මා අනියමින් ජර්දය කරන කාවිකඳුමය යෙදුම් විකාල ප්‍රමාණයක් ද මෙම කාවිය සංග්‍රහයේ හමු වේ.

ඒ අතරින් රාත්‍රියක කතාවක් හි

උමා බෙලිනුල අතරදාලා බුඩ් අඳුළු තනිව නිවසන මිහිල පහණක අවට හිරි තෙන උරා බිගෙන වුණි ද මල්වට? කොටසට මම ඉතා ජර්මය වෙමි.

මවුරු නම් වූ කාවිය සේ මේ කොටසට ද මම ඉතා ප්‍රිය වෙමි.

නොරා අරගෙන ගියා වාගේ නුමේ නොරා කවුට දිවිමග මගේ පොඩි උන් පවා දිනයක නුමේන් ඇවිලී යාහි රාසේ...r

මේ සියළු දේ ගැන සිත උපදින හැකුමින් විස්තර කරන්නට ගියහොත් ඒ හීසුදු තක්ක හා මවු වික්ක කෘතිය ඉක්මවා විකාල වන්නා වූ ලියැවිල්ලක් වනු නියතයැයි මම සිතමි.

අවසාන වශයෙන් මේ ස්වෝත්සවන් විදියේ දී දුටු යුවතිය විග්‍රහ කර ගැනීම පාඨකයාට හානි කරමි.

ස්වෝත්සවන් විදියේ දී දුටු යුවතිය

හංස විදිය කොණක හසගනකි හෙත් එලන කංස දුම් වොටට තේන්රාන දිලියෙමින වචය කලිම නොවේ බිදුරු රාත්‍රිය හෙවි යන සංසාරය ම අතර මන හතර කළ ලෙසින

මත්ආරමට ඉහල සඳු පෙහේ යන්නමට මංමුලා වූ හිතක් සැරසැරි වට අවට රන්මවා දුනු දියැදු මුදා ගියර හදට හංසියක සැරසුණි ද හදකිදුරු දියමයම

යාර ගත මොහොතකට හතර වී ඇදී යන පාරවා මගේ හිත නියොන් දුම් හිතාවෙන සාර සිය ගවි දුර ම එක ඇසින් හකුලමින නරකකවුටිය ගියේ පාර වැරදුණා බවවින

ඇබින්දක් සඳු එලිය නුමේ ගෙන කියවගම් කාන්තිය ඇතුළු ඇති කුමක් දෝ අනුලගම් කාන්තිය සරන්ගයට පිහි පොදුක ගෙන සොයම් පාන්දර පමා වී උදා වන්නැයි පනම්

දිවා කල වෙස් මුහුණා උණා දා හතරය ම මවා පානා වැනිය සැබෑ රුව සියොලගම නිවා දුක් සංසාත තමා පසෙකින් සැළවාම ගෙවා යන දුර පුළුම පා ලොකු නොතබා ම

දියෙන් කිරි වෙන් කරන හංසියක ඇසෙහි තෙන හොරෙන් විදී ගනිමි මම අනුල ගෙන පියාපන එරන් සිනය පතා බියෙද්දී හදෙහි තන සුරන් ඩැනගෙන ගියෙද හිතයක දකුණු අත

සුරා සැල් පුරාවට ගැරෙන විදුරු හඩය නුරා සඳු කළුව යට සරාගික හෙත් සරය විරාමෙට ඉඩි කියා පලා ගිය සෙනෙහසය දිවා යන්නට නොදී විඳින්නද යොවනය

හංස විදිය කොණක හසගනකි හෙත් එළුව සංසාරය ම අතර මන හතර කර දැමුව